

Emoties

Het was een raadsvergadering vol emoties.

Eerst was daar de emotie van het CDA. Die wilden de afvalstoffenheffing verlagen, omdat rijke mensen arme mensen niet mogen helpen. Of zoiets. De emoties liepen hoog op. Vooral bij Bets Milani, die zich van pure emotie in het woord emotie verslikte. Je moet erbij geweest zijn, om het te geloven, maar neem maar van mij aan dat het de moeite waard was.

Een kostelijke vertoning.

Daarna kwam ieders emotie aan de beurt. Behalve die van Vic Haagh, want onze noeste liberaal was als enige tegen toen de doodstrijd van het SMB aan de orde kwam. Iedereen wil graag voor half januari op de hoogte zijn van hoe het nou verder moet met die vetpot voor burgemeesters en ambtenaren. Maar Vic niet. Die vindt al die emotie zinloos. Terwijl dat SMB toch langzaamaan een beetje op Brussel begint te lijken, als ik het allemaal goed begrepen heb. Da's ook zo'n reservaat voor oud-politici van divers pluimage.

Nog meer emoties?

Die van Cees Beenackers natuurlijk. Die tegenwoordig echt de boze vader speelt, als een van de kinderen iets ondeugends durft te vragen.

'Dus die kastanjeboom blijft staan?' wilde Bets Milani nog even zeker weten. Want met Cees weet je het maar nooit.

'Dat heb ik toch zeker gezegd. Of niet soms?' snauwt Cees erop los. En ook Vic Haagh kreeg een veeg uit de pan. Want zijne woorden waren de Heer Wethouder niet welgevallig. Vraag hem dan liever iets makkelijk.

'No probleem,' zegt hij dan internationaal. Terwijl hij op andere momenten weer echt helemaal de president-directeur van de bv Gilze-Rijen is.

'Ik denk dat wethouder Brouwer dit in de commissie financiën aan de orde wil stellen. Want IK vind het belangrijk.' Ik had na de eerste twee woorden al zo mijn twijfels. Maar aan het eind van de zin keken er toch inderdaad nog een paar op.

Nog één dialoogje, gewoon omdat het zo mooi is.

Cees: 'We hebben ervan geleerd.'

Rinus van Bijsterveldt: 'Mag ik vragen wat u geleerd hebt?'

Cees (duidelijk geïrriteerd): 'Van de gang van zaken. Waar ik het al over gehad heb.'

Oud geleerd is gauw vergeten.

En toen was ik aan de beurt. U weet hoe ik aan haar lippen hang. Een kleine trilling van haar stem, zwiept bij mij de adrenaline als een tabasco-coctail door het beenmerg. Waar anderen aan de speed zijn, of aan onversneden ecstasy, ben ik aan haar. En zij spaart mij niet.

Iemand vraagt iets. En er verschijnt een flauw lachje om haar lippen. Geen Mona Lisa maar geraffineerder. Dan kijkt ze vanuit haar ooghoeken naar mij en zegt: 'Ik ben zelden stout of ongehoorzaam.' Van wat er daarna gebeurde weet ik niets meer. Ik kwam vanmorgen weer bij in mijn eigen armzalige bed. En prees de heer. Want volgende week wordt de vergadering voortgezet.

Komt allen!